

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΩΝ ΧΟΤΖΕΒΙΤΩΝ.

Τήν Δευτέραν, 8^η /21^η Ιανουαρίου 2013, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοτζεβιτῶν εἰς τήν Ἱεράν αὐτῶν Μονήν, ἥτοι τοῦ Χοτζεβίτου, ἐξ ἧς καί φέρουν οὗτοι τό ὄνομα αὐτῶν.

Ἡ Μονή αὕτη εὐρίσκεται εἰς κοιλάδα, δημιουργουμένην ὑπό τοῦ Χειμάρρου Χωρήβ πρό τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τήν πόλιν τῆς Ἱεριχοῦς.

Ἡ μονή αὕτη εἶχε Ναόν ἀφιερωμένον εἰς τό Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου ἀπό τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνος καί ἡσκοῦντο εἰς αὐτήν ἀσκηταί οἱ: Πρῶμος, Αἴας, Ζήνων, Γαναῖος. Ἐκτοτε συνεχίσθη ἡ μοναχική ζωή εἰς τήν Μονήν ταύτην καί εἰς τά πέριξ αὐτῆς μέ πολλούς ἀσκητάς καί μέ ὠρισμένας διακοπάς, λόγω ἐπιδρομῶν, ὡς αὐτῆς τῶν Περσῶν, τό 614 μ.Χ.

Εἰς τήν κτιριακὴν ἀνακαίνισιν τῆς Μονῆς καί τήν ἀναγέννησιν καί ἄνθησιν τῆς μοναστικῆς ζωῆς εἰς αὐτήν διεδραμάτισε σημαντικώτατον ρόλον ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἐλθὼν εἰς τήν Μονήν ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης τόν 5^{ον} αἰῶνα καί ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐλθὼν ἐκ Κύπρου μετὰ τήν Περσικὴν εἰσβολήν, τό 614 μ.Χ., δι' ὃ καί ἡ ὀνομασία τῆς Μονῆς, ἥτοι Μονή τῶν Ἀγίων Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοτζεβιτῶν, εἶναι ἡ ἐπικρατεστέρα.

Μετὰ τήν ἡγουμενείαν τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀμφιλοχίου, τοῦ π. Ἀντωνίου, εὐρόντος τόν θάνατον ἐκ λίθων πεσόντων ἐπ' αὐτόν ἐν ὥρᾳ ἐργασίας ἀνακαινίσεως, τοῦ π. Γερμανοῦ δολοφονηθέντος ἀνοσίως καί τοῦ πατρός Χρυσοστόμου τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου ἔχει ἀναλάβει τήν Μονήν, ὡς Καθηγούμενος μετὰ Συνοδείας, ὁ π. Κωνσταντῖνος Περματζίης.

Ὁ π. Κωνσταντῖνος ἐπιτελῶν ἀξιόλογον ἀνακαινιστικόν ἔργον εἰς τήν Μονήν ὑπεδέχθη τόν Μακαριώτατον τιμήσαντα μέ τήν παρουσίαν Αὐτοῦ τήν Μονήν διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Μετὰ μεγίστης συγκινήσεως, χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως Σᾶς ὑποδεχόμεθα στήν ἱερά, σεβασμία καί ἱστορική Λαύρα τοῦ Χοζεβᾶ. Διπλός πανηγυρισμός σήμερα. Πρωτίστως διά τήν ἐόρτιον καί πανίερρον μνήμην τῶν Ἀγίων καί θαυματουργῶν αὐτῆς κτιτόρων, Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοζεβιτῶν, οἱ ὁποῖοι σκέπουν τήν ἱερά αὐτή Μονή ἐπὶ δεκαπέντε καί πλέον αἰῶνες.

Ἐπιπροσθέτως ἀγάλλεται ἡ Μονή μας καί φθέγγεται σέ ἧχο ἐορτάσιμο τό «ὥσσανά» ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Ὑμῶν, Μακαριώτατε Πατριάρχα τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ὁ Ὅποιος, ὡς πρός τόν Θεσμόν, ἵστασθε εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ.

Ὡς πρός τήν ποιμαντική καί Πατριαρχική Ὑμῶν πορεία μᾶς συγκινεῖτε, μᾶς ἐμπνέετε μέ τό παράδειγμά Σας, γενόμενος πρότυπο ὅλων τῶν Ἀγιοταφίτων, συμπροσευχόμενος ἀνελλιπῶς στίς καθημερινές ἀκολουθίες. Στό αὐτό πνεῦμα τῆς Ὑμετέρας ἀγάπης πρός τήν Λειτουργική ζωή ἐντάσσεται καί τό ζωντανό ἐνδιαφέρον

για τήν επάνδρωση όλων τῶν ἱερῶν Μονῶν, ὥστε νά τελεῖται καθημερινῶς ἡ θεία Λειτουργία.

Μᾶς ὑποδεικνύετε κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν Πατερική διδασκαλία, ὅτι ἡ ζωή κάθε Χριστιανοῦ καί ἰδιαίτερα τοῦ μοναχοῦ, ὀφείλει καί πρέπει νά ἔχη ὡς κέντρο τήν Ἁγία Τράπεζα. Σκεπτόμενος τοιοῦτοτρόπως καί περιβάλλον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μέ ἀγάπη καί στοργή, ὅπως ἀκριβῶς καί τῇ Λαύρᾳ τοῦ Χοζεβᾶ, ὀρθοτομεῖτε καί ἀναγνωρίζετε στό μοναχισμό τόν προφητικό, ἀποστολικό καί μαρτυρικό του χαρακτήρα.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, τόσο ἐγώ, ὡς ἡγούμενος, ὅσον καί οἱ σύν ἐμοί ἀδελφοί, εὐγνωμῶνως Σας εὐχαριστοῦμε γιά τήν ἐμπιστοσύνη, ἀγάπη καί στοργή, μέ τήν ὁποία μᾶς περιβάλετε Ὑμεῖς προσωπικῶς, ἀλλά καί οἱ Ἅγιοι Συνοδικοί. Εὐχαριστοῦμε, διότι μας ἐμπιστευτήκατε νά γίνωμε διάδοχοι Ἀγίων, διάδοχοι Μαρτύρων, διάδοχοι Ὁσίων καί ἀγωνιστῶν τοῦ πνεύματος.

Ἀναλογιζόμενοι αὐτή τήν πνευματική κληρονομιά, αἰσθανόμαστε ἀδύναμοι, ἀλλά εὐελπιστοῦμε στίς πρεσβεῖες τῶν Ἀγίων τῆς Μονῆς μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς δείχνουν συχνά μέ θαύματα ζωντανή καί ἔντονη τήν παρουσία τους. Στηριζόμαστε ἐπίσης στίς Πατρικές καί Πατριαρχικές Ὑμῶν εὐχές καί εὐλογίες, ὥστε νά φανοῦμε ἄξιοι πνευματικοί σκυταλοδρόμοι.

Μακαριώτατε, ἐκ βάθους καρδίας καί μεθ' υἱϊκῆς ἀφοσιώσεως ἀναφωνοῦμε τό ὡς εὖ παρέστητε καί εὐχόμεθα καλή ἀγρυπνία.

Εἰς τήν ἐν λόγῳ Μονήν ἐτελέσθη κατὰ τήν ὡς ἄνω ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἡ ὁλονύκτιος ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καί θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἱερομονάχων καί διακόνων.

Τον θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὡς ἔπεται:

«Εὗρεν ἡ μονή τοῦ Χοζεβᾶ σε, κανόνα καί ἀκριβέστατον παράδειγμα ἅπαν, μετερχομένην ἐναρέτων πράξεων, εἶδος Ὁσίων καύχημα, σοφέ Γεώργιε. Διό βεβιωκότες ἐνθέως, μετὰ σοῦ σκιρτῶσιν, εἰς πάντας τους αἰῶνας», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡύγασεν ἡμῖν ἡμέρα σωτήριος ἡ τῆς Ἁγίας Τριάδος φανέρωσις ἐν τῷ ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπό τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου βαπτισθέντος Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπέστη δέ ἐν ταυτῷ καί ἡ θεοφεγγής τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου σεβάσμιος ἐορτή.

Ἡ ἱερά Μονή τοῦ Χοζεβᾶ συναποτελεῖ μετὰ τῶν ἄλλων Μονῶν τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου τήν πνευματικήν ὁδόν, ἔνθα ἡ φωνή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἡ βοήσασα ἐν τῇ ἐρήμῳ οὐχί μόνον ἠκούσθη, ἀλλά ἔλαβε σάρκα καί ὅσα ἐν τοῖς

μεγάλους ἀσκητικοὺς ἀγῶσι τῶν πιστῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν τελείων μιμητῶν τοῦ κήρυκος τῆς μετανοίας, δηλονότι Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Μεταξύ τῶν ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου ταύτης τοῦ Ἰορδάνου διακρίνεται καὶ ὁ σήμερον τιμώμενος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων Ἅγιος Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης, ὁ ἐκ τῆς μεγαλονήσου Κύπρου καταγόμενος.

Ὦντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Μονή τοῦ Χοζεβᾶ ὡς λέγει καὶ ὁ μελωδὸς αὐτοῦ εὔρεν τὸν Γεώργιον «κανόνα καὶ ἀκριβέστατον παράδειγμα ἐναρέτων πράξεων καὶ εἶδος ὁσίων καύχημα». Καὶ τοῦτο διότι, κατὰ τὸν ὑμνωδὸν καὶ πάλιν,

«ἅπασαν τρυφήν τοῦ βίου κατέπτυσας, Πάτερ θεσπέσιε, διὰ τὴν οὐράνιον τρυφήν καὶ δόξαν, σκληραγωγία γάρ σύ τῶν παθῶν ἐσπούδασας, σβέσαι τὴν κάμινον καὶ πολλοῖς σου δάκρυσι, Γεώργιε, μοναζόντων σεμνὸν ἐγκαλλώπισμα».

Ἡ οὐράνιος τρυφή καὶ δόξα, τὴν ὁποίαν ἐπεζήτησεν ὁ Ἅγιος Γεώργιος δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ ἀναγέννησιν. Τὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ ἀναγέννησιν ὡδοποίησεν ἡμῖν ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὸν ἀγιασμόν τῆς φύσεως τῶν ὑδάτων ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ, ἐγκαινιάσας οὕτω τὴν ἀποκατάστασιν ἡμῶν πρὸς τὴν πρώτην ἐλευθερίαν.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πρώτην ἐλευθερίαν, δηλονότι τὴν τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, ἐζήλωσεν ὁ Ὅσιος ἡμῶν Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ὡς ἄλλον πρόβατον προέδραμεν εἰς τό σημεῖον τουτέστιν τό μοναστήριον τοῦ Χοζεβᾶ ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός: «ὡς πρόβατον Χοζεβᾶ τῷ σεμνείῳ προσέδραμες τῇ δὲ πράξει, βακτηρία καθάπερ χρησάμενος πρὸς Ἐδέμ ἰθύνεις τὰ αὐτῷ προσηκούμενα πρόβατα».

Εἰς τό ἱερὸν τοῦτον σεμνεῖον τοῦ Χοζεβᾶ μᾶς συνήγαγε σήμερον ἡ σεβάσμιος ἐορτὴ τοῦ Ὁσίου Γεωργίου μετὰ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀσκησάντων ὁσίων Πατέρων ὡς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χοζεβίτου καὶ Ἰωάννου τοῦ συγχρόνου ἡμῖν Χοζεβίτου, τοῦ ἐκ Ρουμανίας, οὗτινος τό εὐωδιάζον σκήνωμα καταδεικνύει κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ καὶ βέβαιον, ὀρωμένην καὶ ἀπτομένην τὴν πρώτην ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν, ἣν καὶ οὕτως ἐπέτυχεν.

Τό μυστήριον τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐν Βηθλεέμ, τό ὁποῖον ἐπεσφραγίσθη διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ἀποτελεῖ γεγονὸς ἱστορικὸν ἐν ταυτῷ δε καὶ ὑπερφυές.

Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Συναξαριστὴς τῆς Ἐκκλησίας μας: «Αὐτός γάρ ὁ Λόγος τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ ἐνδυσάμενος καὶ πάντα τὰ νόμιμα ἐκτελέσας, καὶ πρὸς τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν Προφήτην παραγίνεται, ἵνα βαπτισθῇ, ὅς καὶ διεκώλυεν αὐτόν λέγων: ἐγὼ χρειαν ἔχω ὑπὸ Σοῦ βαπτισθῆναι καὶ Σὺ ἔρχῃ πρὸς με. Ἐπεὶ δε τό, Ἄφες ἄρτι πρὸς τοῦ Κυρίου ἀκήκοε καὶ πάσης δικαιοσύνης πλήρωμα εἶναι τό Βάπτισμα ἔγνωκεν, ἀφίησιν Αὐτόν. Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Χριστός, πᾶσαν μὲν τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων ἡγίασε, πᾶσαν δὲ ἁμαρτίαν τῶν ἀνθρώπων ἐνθάψας τοῖς ῥείθροις τοῦ Ἰορδάνου, εὐθὺς ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τὸν παλαιωθέντα ταῖς ἁμαρτίαις ἄνθρωπον ἀνακαινίσας καὶ ἀναπλάσας οὐρανῶν Βασιλείαν αὐτῷ ἐχαρίσατο».

Νά λοιπόν, διατί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει εἰς τοὺς βαπτισθέντας πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας: «ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν» καὶ ἀλλαχοῦ παραγγέλλει λέγων: «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστὸν

ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27).

Εἰς τοῦτο τό βάπτισμα, τό δι' ὕδατος καί Πνεύματος Ἁγίου, τουτέστι εἰς τό Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ, κοινωνός καί μέτοχος ἐγένετο καί ὁ Ὅσιος ἡμῶν Γεώργιος ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ καί ἐρημικῷ τόπῳ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ.

Καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ βαπτισθέντες εἰς τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καί σφραγισθέντες τῇ δωρεᾷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καλούμεθα νά ἐνδυθῶμεν τόν Χριστόν καί νά οἰκιοποιηθῶμεν τόν θάνατον Αὐτοῦ. Ὁ δέ θάνατος οὗτος τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν βασιλείαν Αὐτοῦ, εἰς τήν ὁποίαν εὔρηκε ἀνάπαυσιν ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος καί πάντες οἱ συνασκηταί αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός:

«Εὔρηκας ἀνάπαυσιν τῶν πόνων, παμμάκαρ, τῶν ἀμετρήτων τόν Παράδεισον, ὅνπερ προητοίμασε τοῖς Αὐτοῦ παθήμασιν ἀπό ψυχῆς ὁ Κύριος κοινόν βασίλειον, κραυγάζουσιν ἀπαύστως. Ὑμνεῖτε καί ὑπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τους αἰῶνας, Ἀμήν».

Ἴκετεύσωμεν τόν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Γεώργιον, ὅπως καί ἡμεῖς ἀξιωθῶμεν διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τοῦ Βαπτίσματος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν».

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος μετά τῶν ὑπ' αὐτόν ἀσκουμένων πατέρων, παρέθεσε φιλόξενον τράπεζαν εἰς τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί πάντας τούς τιμήσαντας μέ τήν συμμετοχήν αὐτῶν εὐσεβεῖς προσκυνητάς καί ἑορταστάς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/GdF53uiD500>

ngg_shortcode_0_placeholder